

Zodiak
Zodiak
Kaapelitehdas

BLACK FRIDAY -TARJOUS: HS Digi 5,95 €/kk vain tänään! Tilaa tästä

Kulttuuri | Tanssiarvostelu

Nuori Liisa Pentti tanssii nykyisen itsensä kanssa Klaustro-teoksen uudelleentulkinnassa, joka yllättää kauneudellaan

Teos näyttyy myös kahden erilaisen Suomen kuvana.

Liisa Pentti ja syksyn lehdet Klaustro - shhh! -teoksessa. (KUVA: SANNA KAESMAE)

Maria Säkö

Nykytanssi

Klaustro - shhh! Zodiakin studiossa. Zodiakin ja Liisa Pentti +Co:n tuotanto. Työryhmä Mia Kivinen, Veronika Lindberg, Markus Lindén ja Liisa Pentti.

KUN Liisa Pentti palasi Amsterdamista Suomeen 1980-luvun loppupuolella, ihmisten hitaus ja passiivisuus hämmensivät häntä. Onko suomalaisen ruokaan ujutettu jotain hallusinogeenejä, jotka sen aiheuttavat? Mistä on kyse?

Uusi tulkinta Pentin vuonna 1987 ensi-iltansa saaneesta *Klaustro - shhh!* -sooloteoksesta sisältää muutamia muitakin tiedonmurusia Pentin silloisesta ajattelusta. Mitään ei kuitenkaan selitetä puhki vaan menneisyyden haamujen annetaan ikään kuin oleilla teoksen taustalla.

TAKASEINÄÄN heijastetaan taltiointia Pentin kolmenkymmenen vuoden takaisesta esityksestä, jossa nuoren Pentin liikekieli on uhmakkaampaa ja vahvempaa kuin Zodiakin näyttämöllä, mutta juuri siksi myös hauraampaa.

Juhlavuotensa kunniaksi Zodiak on tilannut kaksi uutta ensi-iltaa, joissa luodaan katse sen historiaan. Ensimmäinen oli **Sanna Kekäläisen** *Studien über Hysterie Zwei* uusille tanssijoille. Pentti puolestaan on pyytänyt vastavalmistuneen koreografi **Veronika Lindbergin** katsomaan omaa, Kom-teatterissa esittämäänsä sooloa uusin silmin.

Jos hitaus oli 1980-luvulla outoa ja ahdistavaa, niin Lindbergin vuoden 2017-tulkinnassa hitaus muistuttaa **Roy Anderssonin** elokuvien maalauksellista, lähes liikkumatonta hitautta herkkine valo- ja äänimuutoksineen.

Se tuntuu pikemminkin lahjalta tai keitaalta kaiken arkipäiväisen hälyn ja huolimattomuuden keskellä.

NÄYTTÄMÖLLÄ on kuolleita lehtiä ja matto. Asetelmat ja valot ovat koko ajan kauniita, kuin syksyä tunnelmallisesti esittelevissä Instagram-kuvissa. *Klaustro - shhh!* yllättää kauneudella muutenkin. Punaiseen paitaan ja lenkkitosuihin pukeutunut Pentti tapailee liikkeitä, piiloutuu mattoon ja lopulta tekee piruetteja yhtä aikaa takaseinään heijastuvien varjokuviansa kanssa. Aivan kuin varjoissa olisivat läsnä Pentti nuorempana sekä Lindbergin siitä luoma tulkinta. Tanssi varjojen kanssa ei ole liian sliipattu vaan aika materiaalinen. Silti se on kompositioltaan hyvin pedantti.

Lindbergin aiempaa *Saudade*-teosta kiitettiin kokonaisvaltaisesta elokuvallisesta ajattelusta, ja *Klaustro - shhh!* -teoksessakin se on vahvaa.

MINULLE teos näyttäytyi myös kahden erilaisen Suomen kuvana. 1980-luvulla postmoderni tanssi tuli sulkeutuneeseen Suomeen. Aikoinaan sooloteokseen vaikutti **T. S. Eliotin** runoteos *Autio maa*, jossa pessimismistä versoo myyttinen nuori luomisvoima. Ehkä Suomi tuntui nuoren koreografin silmin klaustrofobiselta ja hyssyttelevältä, johon nimi *Klaustro - shhh!* viittaa. Vuonna 2017 taas uuden polven

koreografian ajattelu on visuaalisempaa eikä suhde perinteeseen repivä.

Esityksessä mietitään, miten henkilökohtaisia ja toisaalta aikaansa sidottuja tanssijan liikkeitä ovat. Kahden eri ajan koreografit kohtaavat yksityisinä henkilöinä ja aikakautensa tulkkeina.

Samalla *Klaustro - shhh!* vaatii keskittymiskykyä ja auttaa herkistymään myös omille menneisyyden haamuille, päästämään irti ja silti muistamaan.

Oikaisu 23.11. kello 9.40. Korjattu Veronika Lindbergin koreografian nimi.

Seuraa uutisia tästä aiheesta

nykytanssi

Seuraa

Tanssiarvostelut

Seuraa

Liisa Pentti

Seuraa

Maria Säkö

Seuraa

Kulttuuri

Seuraa
